

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

77. An Pontifex possit dispensare, ut Sacris Ordinibus initiatus
matrimonium contrahat? Et deciditur nullum esse jus divinum prohibens
matrimonium, vel usum ejus ordinatis in Sacris; atque adeò non ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

principale hęc sunt character, & potestas Ordinis: obligatio autem ad continentiam est accessorium; ergo cum illa valeat conferantur, hęc etiam valida erit.

7. *Secundo.* Ius Ecclesiasticum dirimens matrimonium est absolute annexum Ordini sacro non minus, quam iura Ecclesiastica sunt annexa Baptismo; ergo sicut iura Ecclesiastica comprehendunt baptizatum ante usum rationis, ita etiam ius Ecclesiasticum dirimens matrimonium annexum Ordini sacro comprehendit sacris initiatos ante usum rationis.

8. *Tertio.* Valide indecens est, & contra religionis cultum debitum Sacerdotio, cum qui ad gradum Sacerdotis promotus est, ad matrimonij statum descendere. Cuius rei iudicium est, quia in Ecclesia Gręca, in qua Sacerdotes in aliqua Provincia habent uxores, & ex certis temporibus videntur, quous ex matrimonio ad sacerdotium ascendunt; tamen a sacerdotio ad matrimonium nullo modo permittuntur.

9. Vnde ex his ego puto, utramque sententiam probabilem esse. Sed si aliquis vellet stare in opinione negativa, dicendum est, infantem ordinatum ante usum rationis, posse si Ordine uti nolit, ad matrimonium transire, & idem dum fuerit sui compos, dandam esse optionem, velint in Ordine permanere, an resiliat. Quod si velit permanere, iam voto castitatis manebit ligatus: si autem resiliat eligat, manebit suspensus vlu Ordinis.

Sup. hoc vi-
de doctrinā,
Ref. annot.
p. 172. r. 1.

10. *Notandum* est tamen in omnium sententia, posse Ecclesiam constituere, ne in posterum ad Primam Tonfuram, aut Ordines minores promoucantur, nisi, qui se voto castitatis solemniter astrinxerunt, sicut precipit de Ordinibus sacris. Quia non eam Ecclesia matrimonij ineundi potestatem auferret, quam ipsi suo facto ea se ipsos priuant, eligentes sua sponte statum, cui id votum annexum est. Et posse Ecclesiam hactenus initiatis precipere castitatem, aut ut omni Clericorum priuilegio careant. Sicut *cap. vni-
co, de Cleric. coning. in 6.* statuit Clericos ducentes uxorem his, aut viduam, destitui omni priuilegio. Et ita docet Azorius *tom. 1. lib. 13. cap. 13. quęst. 4.* & Sanchez *lib. 7. disp. 31. numer. 4.*

RESOL. LXXVII.

An Pontifex possit dispensare, ut sacerdos Ordinibus initiatus matrimonium contrahat?

Et deciditur nullum esse ius diuinum prohibens matrimonium, vel usum eius Ordinis in Sacris, atque adeo non esse in illis de iure diuino continentiam perpetuam, tamen ea sit quid iuri diuino maxime consentaneum, quod idem dicendum est de Episcopis.

Et discutitur, an ea obligatio sit solum ex Ecclesia precepto, directe precipiente illis castitatem, vel immediate sit ex voto castitatis in Ordine sacro tacite emisso? Ex part. 8. tract. 1. Resol. 72.

§. 1. **N**egatiue prima facie videtur respondendum; nam Ioannes Maior *in 4. dist. 24. quęst. 2.* Thomas VValdensis *tom. 2. de Sacrament. c. 128.* Michaël Medina *lib. 1. de sacror. homin. continent. c. 99.* & 100. Iodocus Clitonaus *lib. de continent. Sacerdot. c. 4.* Franciscus Turrianus *in lib. de sexta, septima, & octaua Synodis, & lib. 2. de dogmaticis verbis Dei characteribus;* & quidam alij opinati sunt, de iure ipso diuino & instituto Christi Domini annexam fuisse Ordinibus continentiam, non quidem omnibus, sed maioribus, & sacris, incipiendo videlicet à Subdiconatu. Et vel volunt, iure diuino interdici tantum, ne Clerici post susceptum maiorem Ordinem contrahant matrimonium, vel etiam ne uti possint matrimonio,

quando post illud suscipiunt Ordinem: quod totum contendit præcipue Turrianus.

2. Sed his non obstantibus affirmatiue sententię adhaeret, pro qua suppono nullum esse ius diuinum prohibens matrimonium, vel usum eius Ordinis in sacris, atque adeo non esse in illis de iure diuino continentiam perpetuam, tamen ea sit quid iuri diuino maxime consentaneum. Ita D. Thomas, *2. 2. quęst. 88. art. 1.* & est communis sententia Theologorum. Prima pars ostenditur, quia nullum est principium ex quo tale diuinum ius colligi queat, quia in Scriptura, seu in nouo Testamento non habetur. Nec Christus Dominus suis Discipulis, vel Apostolis hoc, inquam, tanquam præceptum posuit, sed tanquam permissionem. Neque in nullo loco D. Paulus significauit præceptum aliquod præsertim à Christo Domino datum, quo prohiberetur Episcopus, etiam post Episcopatum, sumere matrimonij statum. Nec denique ex traditione satis inferitur. Nam etiam demus hanc traditionem dati à temporibus Apostolorum; adhuc inde non colligitur præceptum diuinum: nam præcepta Apostolica sunt humana, non diuina, iuxta dictum Pauli 1. Corinth. 1. *Præcipio ego, non Dominus;* & de istis præceptis, vel consuetudinibus introductis ab Apostolis, constat quoque ex traditione ab ipsorum temporibus. Igitur ex traditione Apostolica non satis colligitur præceptum diuinum, nisi aliunde, aut ex materia, aut ex aliis iudiciis innotescat; nihil autem horum in presenti reperitur.

3. Probatur ex Concilio Ancyano *cap. 10.* vbi dicitur: Diaconi quicumque (cum ordinantur) si in sua ordinatione protestati sunt, dicentes velle se habere uxores, nec posse se continere, ij postea si ad nuptias venerint, maneat in ministerio, propterea quod his Episcopus licentiam dederit. Quicumque sanę tacuerunt, & susceperunt manus impositionem professi continentiam, si postea ad nuptias venerint, à ministerio cessare debent. Ex quo Concilio patet, continentiam non esse iure diuino sacro Ordini annexam: nam est improbable, illud Concilium satis vicinum temporibus Apostolorum, in re adeo graui errasse. Confirmatur: nullo Pontificis, vel Concilij decreto talis error in eo Concilio notatus est, qui tamen præteriri non debuisset, utpotè Ecclesię maxime noxius.

4. Igitur dicendum est, obligationem Clericorum ad continentiam, esse solum iure Ecclesiastico annexam ordinatis in sacris. Pater ex præcedentibus dictis: nam cum prædicta institutio non sit iure naturę præscripta, nec sit diuina, ut ostensum est, alia esse non potest nisi humana Ecclesiastica, cum illa legitima sit, & honesta, & vim habeat obligandi, ut ipso vsu satis euidenter constat, & expresse traditur ab Innocentio Papa II. *in cap. 40. vlt. lex. 27. quęst. 1.* vbi ita cum statuisset, si Episcopi, vel alij in sacris Ordinibus uxores ducant, debet statim separari, & protantis excessibus condignam poenitentiam agere, subdit rationem, sic dicens; prædictam copulationem contra Ecclesiasticam regulam constat esse contractam. Constat igitur ex ordinatione Ecclesię de facto castitatis obligationem esse coniunctam cum Ordinibus sacris, secundum præsentem usum Ecclesię Latine. Vt etiam expresse docuit Tridentinum *sess. 24. canon. 9.* vbi continentiam Clericorum in sacris in legem refert Ecclesiasticam. Ergo si continentia annexa est sacris Ordinibus ex constitutione Ecclesię, sequitur posse Pontificem ex magna aliqua causa dispensare, ut Clericus initiatus sacris Ordinibus matrimonium contrahat.

5. Et idem nostram sententiam, nempe, continentiam non esse annexam sacris Ordinibus ex iure diuino, sed Ecclesiastico, docent Doctores, quos citat & sequitur doctus, & amicissimus Pater Auerfa *de in fine.*

Sacramenta

Sup. hoc in
tom. 1. tit. 7.
Ref. 74. 5.
Sed resolu-
tio, & seqq.
& in tom. 2.
tit. 5. Ref. 119.

